

Alon

Peklo

Muž odetý v mocnom ocel'ovom brnení sa ocitol v samotnom pekle. Vyprahnutá čierna zem siahala kam až oko dohliadlo. Staré práchnivé kosti všetkých veľkostí a tvarov sa povalovali na každom kroku. Z hlbokých trhlín šľahali plamene, akoby sa snažili čosi uloviť. Dráždivý dym sa niesol okolím.

Alon sa otriasol. Cítil, že sa do neho snaží dostať temnota, no jeho brnenie ju odrážalo ako štít. Dýchal zhlboka a pozeral sa len cez malé otvory na priezore prilby. Odporný zatuchnutý a priam až hnilobný smrad ho štipal v nose.

Stál ako socha a pomaly sa rozhliadal okolo. Báľ sa spraviť prudký pohyb.

V hlave mu zaznel hrubý chrapľavý hlas: „*Alon, počuješ ma?*“ Prehovoril k nemu pán pekiel.

„A... áno,“ odpovedal nahlas. Jeho vlastné slová rezonovali v ocel'ovej helme.

„*Musíme sa pohnúť,*“ hovoril pekelný hlas. „*Démoni sú preč. To je naša šanca.*“

„Ehm, a kam?“ šepkal s' a by ho mal niekto počuť. „Kam mám ísť?“

„*Ned'aleko je chrám. Vidiš ten kopec v diaľke?*“

„Kopec?“

„*Priamo pred tebou.*“

Na obzore sa črtali pusté skalnaté pahorkatiny. „Tam?“

„Áno,“ odpovedal pán pekiel. „*Môžeš ísť. Ak sa niečo bude blížiiť tak to vycítim.*“

Alon teda vykročil vpred naprieč peklom. Jednu ruku držal kľčovite na rukováti meča a zvieral ju tak pevne, až mu išli prasknúť hánky.

V obradnej sále na hrade panovala pochmúrna nálada. Desiatky zapálených sviec vrhali na steny tieň štíhlej čarodejnice lesa ako sa prechádzala hore a dole.

Jarmyl Strych stál v strede a zamyslene si pozeral pentagram vyrytý do kamennej podlahy.

Plavovlasá Constanza sa opierala o stenu a nemo hľadela do zeme pod nohami.

Nikto nič nehovoril.

„Mám zlý pocit,“ ozvala sa napokon Tera.

Hradný mág sa na ňu pozrel. „Prečo?“

„Lebo som cítila toho démona, keď som prenášala Alona do pekla. Musela som sa s ním spojiť.“ Pozrela sa do plameňov sviečok na svietniku. Vosk sa roztápal a stekal pomaly dole.

„Takmer som to nevydržala. To zlo sa nedá opísať.“

„Ale pomohol nám, nie?“

„To áno,“ odvetila Tera.

Connie sa pridala: „Mne to až také zlé neprišlo.“

„Lebo nemáš také citlivé vnímanie,“ riekla Tera celkom pokojne, ako keď matka niečo vysvetľuje dieťaťu. „Ja som zachytila samotnú podstatu toho pána pekiel. Nebol tam ani náznak dobra. Ani stopa po súcite. Len smrť, klamstvo, ničenie a strach.“

„Čo ty vieš?“ vyštekla Connie a urobila krok vpred. Takmer zakopla o sviečku na zemi. „Ty mi nerozprávaj čo cítim a čo nie. Viem to lepšie sama.“

„Ja som nechcela...“

„Dost!“ prerušil ich Jarmyl Strych. „Alon je v pekle. Nemáme čas na hádky. Sústreďte sa. Musíme ho priviesť domov.“

Tera prikývla. „Mám s ním spojenie.“

„Dobre,“ odvetil hradný mág. „A ty, Connie?“

Plavovláska sa netvárila nadšene. „Všetko je v poriadku.“

Opäť zavládlo ticho. Všetci sa venovali svojim vlastným myšlienkam.

Alon sa dostal medzi skaliská čierne ako uhlie a vysoké ako dom. Na niektorých viseli reťaze, sťa by tu mal byť niekto uväznený. Kopy zdeformovaných lebiek a popraskaných kostí sa povalovali takmer všade.

Čosi zachrčalo.

Po zemi sa plazil obludný tvor, ktorý niekedy možno býval človekom. Telo pokryté hnisavými pľuzgiermi vyzeralo, že sa čochvíľa rozpadne. V ranách sa hmýrili červy. Namiesto očí mal len prázdne diery. Natiahol pred seba ruku, akoby hľadal zúfalú útechu. Odpadol z nej kus mäsa.

Zarinčala oceľ. Alon vytasil meč.

To úbohé stvorenie sa plazilo rovno k nemu. Chrapčal akoby sa snažil niečo povedať. Odrazu zastavil a odtrhol sám sebe ruku, sťa by bola z mokrého papiera. Šľachy sa natiahli. Chrupavky praskli. Šmaril ju po Alonovi.

Ten sa uhol, ale neútočil. Len stál a nemo hľadel na tú morbidnosť.

Zmrzačený tvor si začal trieskať hlavu o kameň. Jeho chabá lebka praskla. Ostal nehybne ležať.

„Čo... čo to je?“ spýtal sa koktavo Alon.

Hlas pána pekiel mu znel v hlave. „*Potrava. Démoni ich chovajú ako žrádlo. Cítia inú živú bytosť a to ich privádza k šialenstvu.*“

„To sú ľudia?“

„*To je kus živého mäsa.*“

„Ale vyzerá to ako človek,“ riekol Alon a pristúpil k mŕtvole. Hnilé mäso zožierali larvy. „Má to dušu?“ Normálne by sa možno povracal, ale to brnenie potláčalo všetky odporné pocity.

„*Tak ako všetko živé.*“

„Ako to myslíš? Cíti to bolesť?“

„*Áno. Démoni sa živia mäsom, ale aj strachom, bolesťou a utrpením.*“

Alon sa radšej už nič nepýtal. Kráčal ďalej pomedzi čierne skaly. Sem tam stúpil na starú kosť, ktorá pod jeho váhou praskla ako suché drevo v lese.

Na jednej skale si všimol reťazami prichyteného ďalšieho zmrzačeného chudáka. Mal zvesenú hlavu. Najhoršie však bolo to, že z brušnej dutiny mu vypadávali vnútornosti. Jeho črevá sa hýbali a mľaskali ako hady, sťa by žili vlastným životom. Do čierneho prachu dopadali kvapky akéhosi hnisu.

Zvedavosť zvíťazila nad zdravým rozumom. Alon sa k nemu priblížil na tri kroky. Meč držal pripravený.

Pripútaný úbožiak zdvihol hlavu. Nieko mu vypichol oči. Na jeho vychudnutej a bledej tvári trčali líčne kosti. Akiste v ňom neostala ani štipka ľudského vedomia, alebo v to aspoň Alon dúfal. Pri pohľade na takto utrýznenu bytosť sa mu jednak dvíhal žalúdok, ale tiež ho ovalila vlna smútku.

Ten chudák sa odrazu začal mykať sťa by dostal šok. Trieskal si zátylok hlavy o skalu. Reťaze, na ktorých bol uchytенý rinčali. Rozmlátil si vlastnú lebku. Ostal visieť bez pohybu.

Jeho krvavé a lepkavé črevá vypadli z brušnej dutiny. Liezli po čiernej zemi preč a mľaskali ako vlhké bahno.

Alon na ne dupol celou silou oceľovou topánkou. Gebuzina sa rozprskla naokolo. Hrubé biele červy vyšli von z vnútorností.

Až teraz pochopil, že tieto červy ho žrali zvnútra zaživa.

Povedal si, že už sa k žiadnemu chudákovi nepriblíži. Bude ich obchádzať veľkým oblúkom. Lenže toto odhodlanie mu nevydržalo dlho. Z temných zákutí a spoza skál vyšli dve desiatky zúbožených znetvorených ľudí. Rozkladali sa ako mŕtvolý zabudnuté niekde na bojisku. Hnisavé pľuzgiere na mokvavej koži vyzerali odporivo. Niektorým z očných jamiek liezli červy.

Teperili sa k nemu, chrčali a vydávali čudesné zvuky. Možno chceli niečo povedať a možno to boli len posledné pudy ich zničených myslí.

Alon sa pripravil na boj.

Čepeľ jeho meča do týchto stvorení išla ľahko ako do masla.

Vrhali sa na neho zo všetkých strán. Búchali do jeho brnenia a škrabali nechtami, ktoré sa odlamovali aj s kusmi mäsa.

„Znič ich,“ rezonoval hlas v jeho hlave. „Cítia z teba ľudskosť. Šalejú z toho.“

Čo iné mu ostávalo. Alon ich sekal, zahadzoval a kopal.

Jeho brnenie bolo poškvrnené krvou, hnisom a zhnitými zvyškami ľudského mäsa a kože. Mal čo robiť, aby sa nepovracal. Títo úbožiaci prežívali obrovské utrpenie v mysli a ich fyzické telá museli znášať nepredstaviteľnú skľučujúcu bolesť.

„Fuj,“ sťažoval sa Alon. Smrad mu vnikal do nosa. Okolo neho ležali zmasakrované telá jedno vedľa druhého. Ich krv siakala do čiernej zeme.

Ako sa pozeral na tú morbidnú a nechutnú skazu nemohol si pomôcť a začal sám sebe klásť otázky, na ktoré nepoznal odpovede.

„Počujem tvoje otázky,“ ozval sa pán pekiel v jeho hlave. „Niektorých sem poslali ľudia z tvojho sveta. Človek odsúdi človeka na nekonečné mučenie v pekle.“

„Prečo?“ pýtal sa Alon. „Prečo by to niekto robil?“

„Ty si človek,“ znela odpoveď. „Ty musíš vedieť prečo.“

„Neviem.“

„Fascinácia je to čo ženie ľudí. Túžba po moci, túžba vedieť viac a odhaliť tajomstvá života a smrti. Videl si Bohyňu temnoty a čoho bola schopná. Peklo je oveľa horšie. Každý človek v sebe nesie kúsok pekla.“

„Hlavne ja,“ odvetil Alon. Ved' v sebe niesol samotného vládcu pekla.

„Musíme pokračovať,“ nabádal ho temný hlas.

Muž v brnení teda kráčal ďalej. Po chvíli sa mu naskytol pohľad na vyprahnutý kopec. Na jeho vrchu stála akási ozrutná čierna stavba, snád' starých chrám.

„Tam prebýva ten, čo vládne peklu,“ ozval sa chrapľavý hlas v jeho hlave. „Doved' ma dnu. Ukončíme to.“

Sarita sedela v hradnej jedálni sama ako kôl v plote. Pred sebou mala prázdny pohár. Nechtami nervózne čosi vyrývala do stola. Zastavila ju až trieska, ktorá sa jej zadrela do prsta.

„Au,“ cekla a snažila si malú drevenú triesku vytiahnuť.

Cítla sa tak zvláštne, akoby jej niečo chýbalo. Ten rituál, ktorý Alona preniesol do pekla, z nej mal údajne vytiahnuť spojenie s pekelnou sférou.

Konečne sa jej podarilo odstrániť triesku. Vystrela pred seba ruku dlaňou hore. Rozžiarilo sa

zlaté svetlo.

Nechala ho zhasnúť.

„Zvláštne,“ povedala sama sebe. Použiť zlaté svetlo bolo vždy náročne a čím viac ho použila tým sa jej duša dostávala bližšie do pekla. Teraz však nie. Necítila vôbec nič. Normálne keď zlatý otrok použije veľa svetla, jeho fyzické telo sa vyčerpá a duša sa dostane do pekla, odkiaľ je následne vyvrhnutá naspäť a telo vstane z mŕtvych.

Sarite sa toto stalo len dvakrát. Raz keď sa kult chcel presvedčiť či jej zlaté svetlo funguje ako má. Druhýkrát keď spolu s Alonom bojovala proti koziemu démonovi.

Teraz však spojenie s peklom necítila. Connie jej vysvetlila, že zlaté svetlo môže používať, ale ak sa príliš vyčerpá a jej fyzické telo skoná, tak už nevstane z mŕtvych.

Jej hlboké premýšľanie prerušili kroky. Otočila sa.

Kráčala k nej netopieria žena Vesa. „Čo tu robíš sama?“ spýtala sa jej keď prišla k stolu.

„Nič,“ odvetila Sarita.

„Alon je už preč? Mal ísť do pekla, nie?“

„Hej. Nechceš ísť chytať myši? Nemám chuť sa rozprávať.“

Vesa jej poznámku ignorovala. „Aj ja som kedysi niekoho mala rada. Pamätám si to. Vracajú sa mi spomienky.“

„Aha.“

„Chýba ti Alon, že? Bojíš sa, že sa nevráti.“

Sarita jej venovala zamračený pohľad. „O čo ti ide?“

„Chcem ti pomôcť. Alon a tá chudá čarodejnica mi dačo spravili, toto náhodou viem. Mám chuť na potkany a myši, ale zároveň sa mi hnusia. Pamätám si veci, ktoré akoby neboli moje. Vidím v spomienkach ľudí, ktorých nepoznám. Zdá sa mi, že som viac človek ako démon. Ja... Ja som asi nikdy nebola v pekle. Neviem.“

„Čo to trepeš prosím ťa?“ Sarita videla, že netopieria žena nie je sama sebou. Nestrúhala grimasy ako vždy. Jej vety boli trochu viac ucelené a rozprávala pomalšie.

„To je jedno. Chcem ti povedať, že cítim démona, toto náhodou viem. Tu na hrade.“

„Tu? Ako je to možné? Si si istá?“

„Veď vieš, že ich dokážem vycítiť. Hovorím ti, že tu nejaký je.“

Toto bolo vážne. Sarita sa postavila. „Musíme ho nájsť.“

„Môžem ťa k nemu doviest. Vystopujem ho.“

„Poďme.“

Vesa kráčala dlhou chodbou na prízemí hradu. Snorila akoby bola loveckým psom na poľovačke. „Sme blízko.“

„Na konci je obradná sieň.“ Sarita ukázala na dvere. „Necítiš len temnotu, ktorá odtiaľ ide?“

„Nie, nie. Démon je démon. Toto náhodou viem.“

„Ako povieš.“

„Hovorím ti, že tu je démon.“

„Ved' dobre.“

Vesa zatrepotala krídlami a otriasla sa. „To je niečo veľké. Fuj.“

Sarita len pokrčila plecami.

„Pod' me bližšie,“ navrhla netopieria žena. Spoločne prešli až ku dverám.

Vošli dnu a tam ich čakalo len sklamanie. Nikde žiadny démon. Temnota by sa tu dala krájať a liezla do mysle ako zlý sen, ale po živom démonovi ani stopy.

Jarmyl Strych sa zhováral s čarodejnicou lesa. Connie sa opierala o stenu. Sviece horeli a ich roztopený vosk sa už roztekal po podlahe.

„Čo vy tu? Všetko v poriadku?“ spýtal sa ich Jarmyl.

Sarita mu odpovedala: „Vesa tvrdí, že cíti démona.“

„Je tu!“ skríkla celkom vyplašene netopieria žena. Otáčala sa a pozerala na všetky strany, s'ť a by mal odniekiaľ vyskočiť hrdlozez, „Cítim to. Je tu.“

„Čo je tu?“ opýtal sa jej hradný mág.

„Démon. Je tu. Toto náhodou viem.“

„To sa ti zdá,“ odpovedal Jarmyl. „Ved' sa pozri. Sme tu len my. To bude pekelná energia, ktorú cítiš.“

Vesa mu venovala pohľad. „Nie.“ Prišla k nemu bližšie a ovoňala ho. „Ty to nie si.“ Potom sa rozbehla k čarodejnici lesa. Zakopla o sviečky. Popadali na zem.

„Dávaj pozor!“ zakričal na ňu Jarmyl.

Tera ostala zaskočená a urobila krok vzad.

„Ha!“ ukázala na ňu Vespertília. „Čo ustupuješ? Si démon?“ Očuchala ju. „Hm. Nie si.“

„Dost'!“ okríkol ju Jarmyl Strych ako práve zdvihol sviečku. „Pozri čo si narobila. Prestaň.“

Čarodejnica lesa sa pokúsila situáciu zmierniť: „Pomohla som jej nájsť stratené spomienky. Možno jej z toho trošku... Chcem povedať, že to možno ťažko znáša a cíti veci, ktoré neexistujú.“

„Chápem,“ prikývol Jarmyl. „Preto bude lepšie keď odíde.“ Ukázal na dvere. „Pod', Vesa. Stačilo.“

„Ach,“ povzdychla si žena s rohmi na čele a stiahla malé netopierie krídla. „Asi som sa zbláznila.“ Práve pomaly kráčala ku dverám a niesla spustenú hlavu. Tvárila sa ako pokarhané šteňa. Po jej pravici bola Connie, ktorá len tak neprítomne sledovala dianie.

Vesa zastavila. Pomaly otočila hlavu a pozrela sa na plavovlasú ženu. „Počkať,“ riekla. Zavetrila vo vzduchu. „Ty! To si ty! Ty si démon!“

Constanza neveriacky pokrútila hlavou. „Ten najväčší,“ odvetila žartovne.

„Je... je...“ koktala Vesa. Triasla sa ako osika. „To... Ona je démon. Je...“

Sarita ju chytila za ruku. „No pod'. Všetko bude v poriadku. Ideme odtiaľto. Pod'.“

Ona sa jej vytrhla. „Nie!“ Kričala ako zmyslov zbavená. „Ona je démon! Toto náhodou viem!“

Connie toho mala akurát dost'. „Mňa nebude urážať nejaký netvor. Čo ty si? Kto si? Vieš kto som ja? Ty si len choré a nechutné zviera. Ja som šľachtičná. Prac sa mi z očí.“

Vstúpil medzi ne hradný mág. „Len pokoj. Stačilo.“

Na poslednú chvíľu si Vesa niečo všimla. Connie mala za opaskom dýku s pentagramom na rukováti, avšak skrývala ju pod červeno-modrou blúzou.

„Počkať!“ zakričala Vesa. „Jej dýka žiari! Ten pentagram predsa žiari len keď sú blízko démoni, či nie?“

„Ha?“ prekvapil sa Jarmyl. Otočil sa na Connie. „Je to pravda?“

„Pche,“ odfrkla plavovlasá šľachtičná. „To je moja vec.“

Hradný mág trval na svojom: „Ukáž tú dýku.“

Constanza chvíľu váhala, no napokon vytasila zbraň. Na prekvapenie všetkých skutočne pentagram žiaril na červeno.

„Ako to je možné?“ spýtal sa Jarmyl.

„Sám si povedal,“ hovorila Connie, „že tu je temnota. Reaguje na to. Čo iné by to bolo?“

Jarmyl Strych k nej prikročil. Položil jej ruku na plece a pozrel do jej do očí. „Connie, viem ako funguje tá dýka. Nereaguje na temnotu, ale na démonov. Je niečo, čo si mi zatajila? Je to tým rituálom?“

„Ja?“ zamračila sa Connie. „Určite nie.“ Zavrela pevne rukováť. Jej oči potemneli, akoby v nich niekto rozlial čiernu farbu.

Bodla mága do brucha. Potom znova a znova. Zúrivo ako šialenec. Jeho zelené rúcho zafarbila krv.

Jarmyl Strych spadol na kolená. Jeho tvár zbledla. Potom sa zosypal na zem do kvapiek vlastnej krvi.

Sarita, ktorá postávala pri dverách, nestihla zareagovať. Nevedela čo robiť. Pri slove démon ju napadlo len jediné. Vystrela pred seba ruku a siahla po zlatom svetle.

Miestnosť sa rozžiarila.

Connie skríkla a uskočila vzad. Ručala akoby ju mučili. Dýka jej vypadla z rúk. Dlaňami si zakrývala oči. „Zabijem vás všetkých! Všetkých!“

Vesa od strachu nedokázala konať. Stuhla ako socha.

Čarodejnica lesa Tera si však zachovala chladnú hlavu. Rozbehla sa vpred. Zobrala dýku a bodla Connie priamo do srdca.

Plavovlasá šľachtická sa zrútila na zem nehybne ako keď niekto divadelnej bábke odstrihne šnúrky. Z hrude jej trčala dýka. Pentagram prestal žiať.

Sarita nechala svoje zlaté svetlo vyhasnúť. „Čo...“ riekla roztrasený hlasom. „Čo sa stalo?“

„Neviem,“ odpovedala jej Tera pokojne, akoby sa nič nestalo. Nejavila ani známku rozruchu. Zohla sa k hradnému mágovi. Ležal tvárou nadol. Jemne sa dotkla jeho krku. Necítila tep. Nastavila k nemu ucho. Nepočula ani dych. „Je mŕtvy.“ Zhodnotila. Potom sa pozrela na Connie s dýkou v srdci. „Ona tiež.“

Vesa začala nervózne prešľapovať na mieste. „Hovorila som to. Ona je démon. Vedela som to.“

Sarita nedokázala pochopiť čo sa práve odohralo. Myslela si, že je to snád' len zlý sen. „Čo to znamená? Prečo ho zabila?“

Tera jej odpovedala: „Podľa mňa jej myseľ pohltil pán pekiel. Počas rituálu sme sa ním museli spojiť. Ja som jeho prítomnosť vyhnala, ale,“ pozrela na mŕtvu šľachtickú. Za tu chvíľu jej telo vybledlo ešte väčšmi. „Ona asi nie. Pán pekiel je démon, preto ho Vesa cítila. Preto žiarila jej dýka.“

„Ale prečo by to robil?“

Čarodejnica si povzdychla: „Napadá ma len jediná odpoveď.“

„A tá je?“

„Nechcel, aby sme Alona vrátili do nášho sveta.“

„Eh, čo?“

„No,“ spustila Tera. „Bez Connie ho nedokážeme preniesť domov. A bez Jarmyla už vôbec nie.“

Sarita cítila, že sa jej žalúdok obracia naruby. „Takže... takže Alon ostane v pekle? To nemôže byť pravda.“

„Sama ho nedokážem vrátiť. Popravde som s ním stratila spojenie.“

„A čo ja?“ naliehala Sarita. „Nemôžem pomôcť? Alebo Vesa?“

Tera nesúhlasne zakývala hlavou. Až teraz sa dal v jej tvári vyčítať smútok. „Je po všetkom. Neviem ako vysvetlíme smrť hradného mága a šľachtickej.“

„To je teraz jedno, nie?“ oponovala Sarita. „Čo bude s démonmi? Dokáže Alon zatvoriť bránu?“

„Všetko je len na ňom,“ odpovedala jej Tera. Snažila sa rozprávať pokojne, ale sklamanie v jej hlase bolo celkom zrejmé. „Ja neviem, čo budeme robiť. Naozaj neviem. Všetko to bolo na nič.“

Mala som to vedieť. Connie vždy obdivovala temnotu. Bola ňou posadnutá.“

„Ajáj,“ zahundrala Vesa. Chodila hore a dole. „Čo urobíme? Náhodou aj ja viem, že máme problém.“

„Navrhujem,“ spustila Tera, „zavolať hradnú stráž. Musíme vyniesť ich telá. Táto obradná sieň nám je teraz na nič.“

Alon kráčal hore na malý pustý pahorok. Zo prasklín v zemi vychádzali oblaky dymu.

Zrazu sa strhol, ako keď niekoho preskočí smrčka, alebo keď sa niekto mykne zo spánku. Niečo nebolo v poriadku. Otáčal sa, no cez malé priezory na prilby nevidel nič podozrivé.

Hlas pána pekiel rezonoval v jeho hlave: „*Čo sa stalo?*“

„Neviem,“ odpovedal Alon. „Nie sú okolo démoni?“

„*Nie. Pokračuj.*“

Tak teda Alon kráčal ďalej. Ozrutný čierny chrám na vrchu kopca sa približoval. Jeho hrubé a vysoké múry vzbudzovali rešpekt. Bola to pevnosť zla a temnoty. Už len pohľad na tú stavbu vyvolal vlnu strachu.

„Teraz čo?“ spýtal sa Alon ako sa pozeral na masívne kamenné dvere, ktoré viedli do chrámu. Pôsobili pevne, že by ich neotvorilo ani to najväčšie baranidlo.

„*Zatlač,*“ povedal pán pekiel.

„Ale...“

„*Zatlač.*“

Alon sa zaprel do dverí. Tlačil nohami, rukami aj ramenami, čo mu sily stačili. Dvere sa ani len nepohli.

V tom zacítil nával obrovskej sily. Žilami mu začala prúdiť moc pána pekiel.

Dvere sa s rachotom začali otvárať. Celý chrám sa otriasol. Zo stien popadali čierne šutre.

Alon vstúpil dnu.

Uprostred chrámu, rovno medzi dvomi piliermi, žiaril hrozivý plamenný portál. Za ním stál veľký trón z lebiek a kostí. Inak tu nebolo vôbec nič, len holé čierne steny.

Alon si nemohol pomôcť. Napriek ochrane brnenia sa k nemu naťahovala temnota. Zlo sa snažilo dostať do jeho srdca. Ten portál sa k nemu prihovárал. Volal ho.

„*Musíš mu odolať,*“ prihovárал sa pán pekiel. „*Pod' k nemu bližšie, ale nesmieš sa ho dotknúť.*“

„Čo to je?“

„*To je portál, ktorý vedie do tvojho sveta. Musíme ho zavrieť.*“

„Tým prišli démoni?“

„Áno. *Pristúp k nemu.*“

Alon vykročil. Čím bol bližšie, tým cítil viac smútku. V hlave počul agonický rev tisícok a tisícok ľudí. Vnímal samotnú podstatu teroru, deštrukcie a utrpenia. Po líci mu tiekli slzy žiaľu. Jeho žalúdok sa stiahol.

„Dost“, varoval ho pán pekiel. „*Nechod' ďalej. Stačilo.*“

On mu nedokázal ani odpovedať. Cez prilbu hľadel na portál a nemohol ani žmurknúť.

„*Vystri ruky,*“ prikázal mu démon. „*No tak. Alon. Vzchop sa.*“

Natiahol pred seba ruky. Mal chuť sa do toho portálu vrhnúť. Prihováral sa mu. Temnota ho vábila.

„*Teraz!*“ ozval sa pán pekiel v jeho myšlienkach.

Portál sa zachvel. Realita okolo neho sa začala ohýbať. Plamene šľahali, krútili sa a rozmazávali. Z toho pohľadu sa Alonovi začala točiť hlava.

Napokon sa pekelná brána začala rozplývať.

Po chvíli z nej neostalo nič.

Alon mal konečne čistú myseľ. Volanie ustúpilo do pozadia. „Čo... čo ďalej?“

„*Priprav sa.*“

„Na čo?“

„*Idú sem dvaja démoni. Strážcovia portálu.*“

Ozval sa dunivý rev. Z vonku prichádzal dupot kopýt.

Do chrámu vtrhli dvaja kozí démoni. Alon si veľmi dobre pamätal na prvé stretnutie s týmto druhom démona. Mali ľudské, no srstnaté telo, hlavu ako koza a nohy s kopytami.

Avšak títo dvaja boli trochu iní, vyšší a mohutnejší. Obaja mali plamenné rohy. Hľadeli na muža v brnení a snažili sa ho ovládnuť. Chceli vniknúť do jeho mysle, ale oceľový pancier ho chránil pred kliatbou.

Démoni sa rozbehli vpred. Dupali tak tvrdo, až im pod kopytami praskala podlaha.

Alon cítil obrovský nával energie. Spomalilo sa jeho vnímanie. Svaly ho pálili akoby mu v žilách prúdil oheň.

Vytasil meč a švihol nadľudskou rýchlosťou.

Jeden kozí démon skončil s rozťatým bruchom, ale to ho nezastavilo. Zahnal sa, ale jeho pazúre sklzli po brnení.

„*Vpravo!*“ ozval sa pán pekiel.

Alon sa otočil. Pohotovo prepichol druhého démona skrz naskrz. Potom meč vytiahol a jedným ladným švihom mu odťal koziu hlavu. Jeho rohy vyhasli.

Bol čas to ukončiť.

Ďalší démon stál na mieste a držal sa za brucho. Z rany sa drali von vnútornosti.

„*Zabi ho*,“ prikázal pán pekiel.

Démon spadol na kolená. Jeho divé zvieracie oči hľadeli na muža v brnení.

Alon sa pozeral na tú obludu a necítil ani náznak súcitu. Bodol ho hrotom meča do srdca. Na zem dopadlo bezvládne telo.

Bolo po všetkom.

„*Výborne, syn môj*,“ pochválil ho pán pekiel.

„Chod' zo mňa von,“ riekol Alon. „Zavrel som portál.“

„*Obávam sa, že to nebude také jednoduché*.“

„Prečo? Urobil som všetko, čo...“ Alon nestihol odpovedať. Stuhol ako socha. Meč mu vypadol z rúk.

Ovládol ho pán pekiel.

Začala sa z neho vytrácať ľudskosť. Jeho duša sa vzdŕaľovala niekam do temného úzadia, do hlbokkej priepasti. Ako sa jeho vlastné ja pomaly vytrácalo, pochopil, že toto je koniec.

Len čo sa jeho vedomie otvorilo pánovi pekiel, prišlo mu na um jeho meno.

Mantus.

Tak sa volal pán pekiel, jeho otec, boh všetkej temnoty, vládca zla.

Teraz rozumel prečo démoni vtrhli do ľudského sveta.

Peklo má svoj vlastný kolobeh. Vládca temnoty nie je večný. Páni pekiel sa striedajú. Keď príde čas na výmenu, démoni v pekle zabijú starého pána, aby mohol povstať nový.

Ten plamenný portál, ktorý Alon uzavrel, mal priviesť nového pána pekiel, avšak kým starý žil, nebolo to možné.

Preto démonické hordy použili portál, aby vtrhli do ľudského sveta. Doviedli ich tam pudy. Museli nájsť a zničiť starého pána pekiel stoj čo stoj, aby mohol povstať nový.

Ľudia boli odjakživa priťahovaní k temnote a peklu. Mocní mágovia dokázali už od dávnych dôb vycítiť vlákna reality, ktoré sú spojené s peklom. Experimentovanie so silami zla nie je pre človeka nič zvláštne.

Mantus, starý pan pekiel sa teda dokázal spojiť so strednou sférou ľudí, ktorá leží na rozmedzí pekla a neba. Za pomoci plamenného portálu ušiel, aby splodil potomka do ktorého sa ukryl.

Peklo ostalo prázdne, lebo démoni horlivo pátrali v ľudskom svete.

Mantus sa za pomoci Alona a čarodejníč vrátil. Nič mu nestálo v ceste. Uzavrel portál a stal sa staronovým vládcom pekla. Vytvorí si novú armádu temných bytostí.

Ľudský svet ostane plný démonov. Nemajú sa ako vrátiť. Buď ich ľudia vyhubia, alebo démoni vyhubia ľudí. Tak či onak, ľudstvo čaká ťažké obdobie plné strachu, smrti a beznádeje.

Démoni zošalejú a spôsobia obrovské škody.

Alon ako človek prestal existovať. Jeho telo sa stalo novou schránkou pre Mantusa, pána pekíel.

Muž v brnení si sadol na trón z kostí.